

416.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 13 kwietnia 1932 r.

o przejeździe cudzoziemskich emigrantów zamorskich, wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia w sprawie ustanowienia karty tranzytowej dla emigrantów, podpisanego w Genewie dnia 14 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 112) i art. art. 4, 5, 7 i 8 wspomnianego porozumienia (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 414) zarządza się co następuje:

§ 1. Cudzoziemcy, zamierzający wyemigrować z Europy do krajów zamorskich, wolni są od obowiązku zaopatrzenia się w wizy przejazdowe, przewidziane w §§ 14 i 17 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1929 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575), o ile:

1. pobyt ich w Rzeczypospolitej Polskiej przez czas przejazdu nie będzie uznany przez organa, kontrolujące na granicy ruch osobowy, za zagrażający bezpieczeństwu i

2. wykażą się w dozwolonym punkcie przejściowym na granicy posiadaniem:

a) kart tranzytowych, należycie wypełnionych i podpisanych przez upoważnionego funkcjonariusza przedsiębiorstwa okrętowego, które kartę wystawiło;

b) paszportów nieprzeterminowanych i stwierdzających należycie tożsamość oraz obywatelstwo;

c) wykupionych biletów przejazdowych dla całkowitej podróży z miejsca wyjazdu do kraju imigracji;

d) środków, potrzebnych na pokrycie swych potrzeb w czasie przejazdu przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej. W razie obawy zalecenia chorób zakaźnych z pewnych krajów, Minister Spraw Wewnętrznych może uzależnić przejazd tych emigrantów od okazania świadectwa lekarskiego, stwierdzającego, że w otoczeniu emigranta nie panują choroby zakaźne.

§ 2. Do korzystania z postanowień, zawartych w § 1, uprawnieni są obywatele państw, które przystąpiły do zacytowanego we wstępie międzynarodowego porozumienia, a zatem obywatele: Belgji, Francji, Terytorjum Sarry, Włoch, Wielkiej Brytanji, Irlandji Północnej i Holandji.

O przystąpieniach dalszych państw do zacytowanego we wstępie międzynarodowego porozumienia ogłasza Minister Spraw Zagranicznych w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej w formie oświadczeń rządowych.

§ 3. Wjazd w granice Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyjazd z jej obszaru posiadaczy kart tranzytowych wolny jest od jakichkolwiek opłat specjalnych z tytułu kontroli lub przejazdu.

§ 4. Karta tranzytowa może być odebrana emigrantowi cudzoziemskiemu w następujących wypadkach:

1. w razie uzasadnionego podejrzenia, że jest sfałszowana,

2. jeżeli została dostarczona przedsiębiorstwu okrętowemu przez rząd państwa, które nie przystąpiło do wskazanego we wstępie porozumienia,

3. jeżeli jej posiadacz nie jest obywatelem jednego z państw, wyszczególnionych w § 2,

4. jeżeli została wystawiona przez przedsiębiorstwo okrętowe, które, w myśl art. 5 porozumienia, zostało przez Rząd polski wykluczone od możliwości korzystania z kart tranzytowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. W wypadku, gdy cudzoziemiec zaopatrzony w kartę tranzytową przerywa z jakiegokolwiek powodu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej swą podróż, obowiązany jest w ciągu 24 godzin zawiadomić o tem najbliższą powiatową władzę administracji ogólnej, podając powód przerwania podróży, numer i datę karty tranzytowej, nazwę przedsiębiorstwa okrętowego, które ją wystawiło, swoje nazwisko, imiona, obywatelstwo i adres, pod którym zatrzymuje się, oraz termin, w którym zamierza podjąć przerwana podróż lub powrócić do państwa, z którego wyjechał.

§ 6. W wypadku, gdy powiatowa władza administracji ogólnej nie uzna podanych powodów przerwania podróży za uzasadnione, wyznacza cudzoziemcowi termin do opuszczenia granic Rzeczypospolitej Polskiej. O ile cudzoziemiec nie wyjedzie w tym terminie, władza ta zarządzi przymusowe odstawienie go bądź do granicy państwa, przez które emigrujący miał jechać dalej, bądź do granicy państwa, z którego przyjechał do Rzeczypospolitej Polskiej.

W wypadku, gdy powiatowa władza administracji ogólnej uzna podane powody przerwania podróży za uzasadnione, winna zapewnić emigrantowi potrzebną pomoc.

Nieodstawienie przerywającego podróż emigranta do granicy Rzeczypospolitej Polskiej nie jest równoznaczne z udzieleniem mu zezwolenia na pobyt w granicach Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 7. Wszystkie wydatki, udokumentowane rachunkami, a spowodowane przerwaniem przejazdu przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej (§§ 5 i 6), jeżeli wydatków tych nie może pokryć niezwłocznie ani sam emigrant, ani przedsiębiorstwo okrętowe, które wystawiło mu kartę tranzytową, należy z wskazaniem danych, o których mowa w § 5, podać niezwłocznie i bezpośrednio Urzędowi Emigracyjnemu w Warszawie do pokrycia na rachunek właściwego przedsiębiorstwa okrętowego.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

417.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 kwietnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ochronie zwierząt.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 287) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 287).

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Załącznik do obw. Min. Spr. Wewn. z dn. 23 kwietnia 1932 r. (poz. 417).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

o ochronie zwierząt.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1.

Znęcanie się nad zwierzętami jest wzbronione. Za zwierzęta w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się wszelkie domowe i oswojone zwierzęta i ptactwo oraz zwierzęta i ptactwo dzikie, jako też ryby, płazy, owady i t. p.

Art. 2.

Przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć:

- a) używanie do pracy zwierząt chorych, rannych lub kulawych oraz utrzymywanie ich w stanie wybitnego niechlujstwa;
- b) bicie zwierząt po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn;
- c) bicie zwierząt przedmiotami twardymi i ostrymi albo zaopatrzonymi w urządzenia obliczone na sprawienie specjalnego bólu;
- d) przeciążanie zwierząt pociągowych i jucznych ładunkami oczywiście nieodpowiadającymi ich sile lub stanowi dróg, albo zmuszanie takich zwierząt do zbyt szybkiego biegu, nieodpowiadającego ich siłom;

- e) przewożenie, przenoszenie lub przepędzanie zwierząt w sposób, w pozycji lub w warunkach, powodujących zbędne cierpienia fizyczne;
- f) używanie uprzęży, pęt, więzów i t. p. powodujących ból albo używanie ich w sposób mogący sprawić ból lub uszkodzenie cielesne, — z wyjątkiem, gdy używanie takich przedmiotów jest potrzebne z powodu i w czasie tresury, prowadzonej w interesie publicznym;
- g) używanie zwierząt do wszelkiego rodzaju doświadczeń, powodujących śmierć, uszkodzenie cielesne lub ból fizyczny, — z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 3;
- h) dokonywanie na zwierzętach operacji nieodpowiednimi narzędziami i bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności w celu zaoszczędzenia im zbytecznego bólu;
- i) złośliwe straszenie i drażnienie zwierząt;
- k) wszelkie wogóle zadawanie zwierzętom cierpień bez odpowiednio ważnej i słusznej potrzeby.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami władny jest regulować w drodze rozporządzeń sposób i warunki, jakim odpowiadać winno postępowanie i obchodzenie się ze zwierzętami, a w szczególności używanie ich do pracy, rozrywki lub dla celów sportowych.

Art. 3.

Nie będą uważane za znęcanie się nad zwierzętami doświadczenia, dokonywane na nich w celach naukowych, o ile doświadczenia takie są konieczne dla poważnych prac i badań naukowych i dokonywane są przez osoby, posiadające specjalne zezwolenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, lub organów przez niego upoważnionych, lub pod bezpośrednim nadzorem takich osób, a w zakładach wojskowych — zezwolenie Ministra Spraw Wojskowych, lub organów przez niego upoważnionych.

Przepisy wydane przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Spraw Wewnętrznych określają zwierzęta, jakie mogą być używane do takich doświadczeń oraz sposób dokonywania tych doświadczeń w celu zaoszczędzenia zwierzętom niepotrzebnych cierpień.

Doświadczenia określone w niniejszym artykule nie mogą być dokonywane w średnich i niższych zakładach naukowych, poza zakładami specjalnymi, które określają przepisy, wymienione w ustępie poprzednim.

Art. 4.

Kto dopuści się czynu przewidzianego w art. 2, lub przekracza postanowienia rozporządzeń o których mowa w ustępie ostatnim tegoż artykułu, ulegnie karze grzywny do 2.000 zł., albo karze aresztu do sześciu tygodni, albo obu karom łącznie.

Tej samej karze ulegnie właściciel zwierzęcia, który świadomie pozwala na popełnienie jednego z czynów przewidzianych w art. 2, lub powoduje popełnienie takiego czynu albo doń zmusza.